

Arrest

nr. 222 868 van 19 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. PAUWELS
Leopold De Waelstraat 12
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 april 2019.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. PAUWELS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Inzake verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 21 maart 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door haar aangevoerde problemen van socio-economische en medische aard waren, en nergens uit haar verklaringen bleek dat zij wat de problemen betreft met haar schoonbroers, na haar verhuis naar Tetovë nog problemen kende en zij hoe dan ook niet heeft aangetoond dat zij voor deze problemen geen beroep kon doen op afdoende bescherming in haar land van herkomst. Deze beslissing werd bevestigd bij 's Raads nr. 209 079 van 10 september 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste verzoek heeft uiteengezet, namelijk dat zij niet terug kan naar Macedonië door haar hartproblemen en de ziekte van haar dochter, door haar gebrek aan financiële middelen om onder andere medicatie te betalen, en door haar slechte leefomstandigheden. Bovendien stelt zij oud te zijn en niet meer in staat te zijn om voor haar kinderen te zorgen, en wil niemand haar zoon, M., werk geven omdat hij spraakproblemen heeft.

Ter ondersteuning van haar volgend verzoek legt verzoekster een bundel Belgische medische attesten neer met betrekking tot haarzelf en haar dochter.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster naar aanleiding van haar volgend verzoek geen elementen bijbrengt haar kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Zo wordt gemotiveerd dat verzoekster geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd, integendeel, zij herhaalt dat zij niet naar Macedonië kan terugkeren om medische en socio-economische redenen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van de door haar aangevoerde problemen, zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

Waar verzoekster benadrukt dat zij haar gezondheidstoestand en die van haar dochter heeft aangetoond met Belgische medische attesten, wijst de Raad er op dat, zoals ook in de bestreden beslissing te lezen valt, de gezondheidstoestand van verzoekster en die van haar dochter niet betwijfeld wordt doch dat dit niets wijzigt aan de in het verleden gedane vaststellingen dat medische problemen op zich niet ressorteren onder de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoekster aanvoert dat zij haar verzoek om internationale bescherming eveneens steunt op de situatie van haar zoon M. en zij aangeeft dat M. deel uitmaakt van een kwetsbare groep jonge werklozen in Macedonië wat voor M. nog extra wordt bemoeilijkt aangezien hij een spraakprobleem heeft, stelt de Raad vast dat verzoekster een vrees aanvoert ten aanzien van haar meerderjarige zoon M.. De Raad wijst de er op dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt op basis van eigen motieven en de nood aan bescherming onderzocht dient te worden ten aanzien van de verzoeker zelf. De problemen van haar meerderjarige zoon M. hebben geen verband met verzoeksters individuele en persoonlijke situatie. Derhalve kan verzoekster niet dienstig verwijzen naar de problemen die haar zoon M. in het kader van zijn verzoeken heeft uiteengezet. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de commissaris-generaal het eerste verzoek van M. kennelijk ongegrond verklaard heeft en zijn tweede verzoek niet-ontvankelijk verklaard heeft. Het beroep tegen deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij respectievelijk arrest nr. 209 142 van 10 september 2018 en arrest nr. 216 524 van 7 februari 2019.

In de mate verzoekster aangeeft dat zij slechts kort werd gehoord en geen uitleg kon geven over ontbrekende elementen en/of tegenstrijdigheden, kan zij in geen geval worden gevolgd. In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet

heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

In tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift poneert, heeft de commissaris-generaal het verzoek van verzoekster wel degelijk individueel werd benaderd en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Loutere kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekster geen concrete tegenargumenten aan die de gedane vaststellingen in een ander daglicht stellen.

5. De Raad wijst op de verplichting opgelegd in artikel 57/6/2, §2 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de commissaris-generaal “de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte [brengt] of de terugdrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4”. In casu is dit niet gebeurd.

Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 maart 2019, stelt verzoekende partij akkoord te gaan met voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 14 juni 2019 aangeeft akkoord te gaan met de in de beschikking opgenomen grond, en gelet op de afwezigheid van verwerende partij ter terechtzitting, wordt derhalve geen afbreuk gedaan aan de beschikking van 27 maart 2019 en dient de bestreden beslissing aldus te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 oktober 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS